

TÓTH ÁGNES

A város és az ünnep

A toronyházakon ünnepi reklám ragyog,
hideg van, fázom, és fáradt vagyok.
A város elektronikai és mechanikai gépezet,
olyan, mint Isten kezében egy hatalmas acél ékezet,
amivel, ha eljön az időnk és ütni fog az óra,
úgy sújt le ránk, mint egy magánhangzóra.
Autók, villamosok, rohanó emberek.
Bedarál lassan ez a betonrengeteg.
Egy kapu alól fenyő és kalács illata száll,
s összefut máris a számban a nyál.
Ó, az a hófehér, harangzúgásos este.
Fa alatt a jászolban Jézus kicsi teste.
Békesség, szeretet, gyertyafények tánca,
nagyzüleim arcának sok mosolygó ránca.
Ágon aranydió, fényes aranyalma,
terített asztalon sütemények halma.
Fenyőillattal hintett szép, csendes áhítat,
amint az ünnep szentsége mindent átítat.
Most mentő szirénáz, esik, koldus rángatja kezem,
rohanok, számolok, és azon jár az eszem,
milyen kifürkészhetetlen a pénznek (is) útja,
nyakunkon az ünnep, s még nem tudom,
milyen karácsonyra futja...

Azt kérdezed

Azt kérdezed, merre voltam,
Hogy nem láttál ezer éve.
Zúgás voltam vízesésben,
Búzatáblán arany kéve.

Báránfelhő kék égbolton,
Százszorszépe tarka rétnek,
Árva könnycsepp az arcodon,
Drágagyöngye szép nyakéknek.

Voltam ösvény a vadonban,
Sorsvonal a tenyeredben.
Muskátlí az ablakodban,
Szívfájdalom szerelemben.

De most vagyok füstifecske,
Nyíló tavasz, nyári zápor.
Álmodban csók, minden este,
Ölelés és forró mámor.

És leszek még szivárványhíd,
Színes pára, napsütötte.
Aki átmegy alattam, az
Boldog legyen mindörökre.

Nosztalgia

Látod, a táj már nem ugyanaz,
Felverte testét a durva gaz.
A kerítés széthullt, eldőlt részegen,
Dudva közt fekszik bénán, félszegen.

A kék színű ház is romokban hever,
Kút mellett szomjazik egy rozsdás veder.
A bolondos kecskék is messze járnak,
Legelgetik az égi bodzafákat.

Bozótba, maszlagba fordult a határ,
Sehol egy ember, egy állat, egy madár,
Csak a szél ül fáradtan a szüette padon,
Sóhajt, s magát legyezgeti a napon.

TE

Ha megérinted a kidöntött fákat
Fészkeikre a madarak visszaszállnak
Kifésülöd hajamból a múltat
Sikongva a magasba hullnak
A folyót forrásához tereled vissza
Tisztuljon a szennyezett föld ha issza
Megtörve senki meg ne lásson
Jegenyeszobor vagy a tájon
Állsz szakadék szélén magadra várva
S úgy mész keresztül mintha a híd állna.

NÉVJEGY

TÓTH ÁGNES (1946, Nagyvárad) újságíró, prózaíró, költő. 1990-től a Bihari Napló riportere, szerkesztője. 1994-től 2002-ig a Duna Televízió váradi tudósítója. Több gyermekvers- és prózakötete jelent meg, Csupabohócok című bohózatát 1995-ben mutatta be a váradi bábszínház. Legújabb kötete: Tündéralom (gyermekversek, Holnap Kulturális Egyesület, RMDSZ és Partium Alapítvány, 2020).